

Lencsés Károly

Mulandóság

*Idegen identitás a vén tölgy
ott a róna közepén.
Igaz, minden más és ugyanaz
az avatatlan szemnek.
A vándor árnyékot lát. Én alakot.
Bemutatom a levegőt és a fényt.
Szerényen megbújnak egymás mellett.
A lény karmai veszélyesnek tűnnek,
rongyos koldus az ágaiba gabalyodott ég,
hol feszes kék, hol meg kés döf belé,
aranyból van a penge, cakkos sebet ejt.
Senki sem tudja, hogy a savanyú
halálszagot a szél hozza, vagy a
szárnyaszegett varjú a tölgy tövében.
Néha az a nagy fa szól hozzám valamit
száraz, révedt hangján, de nem értem szavait.
Ősi, halott nyelven beszél,
melyet elfelejtetett velem az ébrenlét,
talán a fekete földet korholja, hogy
körülvette minden változik,
csak Ő, a fa van még mindig itt.*